

VIRGIL LEON*

Nagyszünet

(Pauza mare)

Visszavonulnék, csak egy
minimális jelenléti szintet őrizve meg.
Észrevétlen hallgatásra éhezem,
tört fény után, amely feltételeket diktál.
Ha megérintem élő sebeimmel,
mint gipszszobor, úgy porlad a felejtés.
A hideget a szeretett hulla sajátítja ki.
Hiábavalóságát nem törli meg egyetlen
kihallgatás sem, egyetlen válasz
sem szünteti meg ezt a
megsemmisítő világot.

Csökönységéből csökönységbe lépve,
rálelt a test a végső tehetetlenségre.
Egy béna ül a közelben, mikor lejövök,
nem köszön, pedig ismer.
Kérjek-e mást, mint amit megtagadnak?
Tökéletes gömb,
a szem szurokba fül.

A terhes jelen foglyaként,
mely epedez sejtjeid után,
koponyádban egy körnek adsz helyet,
mi megszorul, mint egy csavar.
(Anyák fiai. Elutasítva, megalázva,
megtapogatva, megszagolva...)

Egy ennyire idegen lény
ellenszenvet keltene a tömegben,
akárcsak bennem a saját életem.
Egy lezárt ősz, mint könnyű nőcske:
ingyen is eladná magát.
Jegeces szótagokkal

miért vonyít a szél?
Paradicsom, közeli megkísértés!

Zörög, zörög a semmi
a kobakban: egy marék garas, amit
sohasem gyűjtesz össze.

Több akarsz lenni, mint
hétköznapi piperkóc? Óránként
rágnád mások agyvelejét?
Elég legyen, csengőszó, nagyszünet!
Korai még. Kilakoltatás. Nagyszünet.
Örökre?

Egy kesztyű, amit egyik napról a másikra
növünk ki, egy életrajz, melyet
hús és vér szentségtelenít meg,
egy elkésett, hátizsákos angyal,
és egy ordító isten.

A fáradtság – számunkra *lingua franca*.
Amikor dübörög a méreg, eldobod-e
a nehezéket? Árat tűznél
az önmagát kiásó hullára, az
egy mélyén az oszthatatlan
hallgatások tartamára?

Szerencse, ha az elmegép kihagy,
és amit kapsz, már rég fölösleges.
Szabotáld éberséged, és ellenőrizd
anatómiád – az idő golyói
szétrepednek a levegőben.

Hogy igazgasd a kecsességet?
A mélyedésekben tökéletes sötétség,
hihető kánon, hullám.
Szétszórt élet, felületes transz,
illemszabályok közé zárt
aljas undorod küldötte tart
a vörös tikkasztó és kíméletlen

sűrűsége felé.
Mint melasszal telt medencében,
nem érzékelsz csak konfúz árnyakat,
lassú eltűnést, fatális részegséget.
Más érzések, az élmények változatlanok.
Az első – az undorhoz való jog.

Önmagad hóhéra vagy, húsod satujában.
A szerszámok egyedül készülődnek,
üvegvilág csilingel.
A nappal fekete tornyában, a
torenciális tűzben, a dolgok
világa fémpatakok közt
készítet tárgyalásra az összekuszált drótban,
mely félremagyaráz az ügyetlen gonoszban,
mi ott korog nyomunkban.

Milyen nyugalom vet alá önmagunknak?
Mint mohó pelikán; az atomokat nyelem –
a lélegzettel felszívott óceán,
a napok poshadtsága, néhány megmagyarázhatatlan
dolog köré csomósodott jelen.
A szembe citrom cseppjei, az agyba
meleg bélsár.

A retinán szétvagdosott ecset – új
forma a kényeztetéshez.
Az vagy te – és a kéjek áldozatra
várnak. Maszk az arcon,
precizitás a fájdalomban, a nyomorékság
bűnös egyensúlyozása, a vég
izgató érzete.

Ezek a szavak rámmordulnak,
hogy elfelejtsem őket. Igen,
felejték, elfeledtem.
A gyengeségtől megsűrűsödő vér
a terhes fény fáradtsága a házban,
ahol sohasem voltam több
telekkönyvi adatnál.
(A megkötött jelentés csupán egy viaszbabu,

amelynek kölcsönadtad
a nyelv elkékiült görcsét.)

Egy szellem? Egy fantom? A fájdalom tehetetlensége?
Alázatos, kegyetlen létezés,
mely kifoszt mindenképpen.
Kezeidben a káosz koponyái.

Csitt, csitt – úttalan utazás.
A gondolkodás
csavart füstjét kifosztó
csalóka álom.
Fordított kozmosz, tiltott világ.
A semmi őrzése, a semmi, amint
cinkelt játékok
elvetélt értelmét uralja,
szakadt csillag, erdő melyet
saját árnyéka nyelt le.
Karbitdarabok után kutatva
a vályúban az orrunk összeér.
Az élet vonyítva rágódik egy
darab kenyéren. Akár a salak,
a falatok a garatot kaparják.
Az állra csorgó olcsó pálinkával
már kezdődhet az undor mitológiája.
Kiűrtjük a termet,
az úgy lezárva.

AUREL RÂU

Úgy tűnik mindig

(Îmi pare mereu)

Úgy tűnik mindig, eljössz egy másik testben,
hihetetlen helyeken, messze nagyon...
Utcasarkokon, idegen, zajos városokból

amelynek kölcsönadtad
a nyelv elkékiült görcsét.)

Egy szellem? Egy fantom? A fájdalom tehetetlensége?
Alázatos, kegyetlen létezés,
mely kifoszt mindenképpen.
Kezeidben a káosz koponyái.

Csitt, csitt – úttalan utazás.
A gondolkodás
csavart füstjét kifosztó
csalóka álom.
Fordított kozmosz, tiltott világ.
A semmi őrzése, a semmi, amint
cinkelt játékok
elvetélt értelmét uralja,
szakadt csillag, erdő melyet
saját árnyéka nyelt le.
Karbitdarabok után kutatva
a vályúban az orrunk összeér.
Az élet vonyítva rágódik egy
darab kenyéren. Akár a salak,
a falatok a garatot kaparják.
Az állra csorgó olcsó pálinkával
már kezdődhet az undor mitológiája.
Kiűrtjük a termet,
az úgy lezárva.

AUREL RÂU

Úgy tűnik mindig

(Îmi pare mereu)

Úgy tűnik mindig, eljössz egy másik testben,
hihetetlen helyeken, messze nagyon...
Utcasarkokon, idegen, zajos városokból

érkező különös éjeken.
A nő lassan közeleg, és gyorsan,
mint a farkasok, már lesben áll a szívem.
A nő közeleg, elhalad – becsapott
a szőke haj, a végtelenbe néző tekintet
halovány melankóliája.
Tested egyszer csak kilép az övéből,
járásod már aranyló dombokon,
füzeken és borokban sétál árnyékod újra...
Egy könyvben majd kettőnkért imádkozom.

Utca

(Stradā)

Egykori vesztes és egykori hatalmas.
Egykori szerelem, egykori szerető, egykori óvatosság.
Egykori költő, egykori bohóc.
Egykori barát és a mindennapok egykori riadása.
Egykori félelem, hogy cseng a telefon.
Egykori adag és egykori megszólítási forma.
Egykori belenyugvás, hogy van értleme írni.
Egykori ellenségek mosolyokba bújva.
Egykori árak, egykori fagyok.
Egykori tekintélyek, űrnek feszülő tökéletes bűnök.
Egykori évfordulók, levelek és szokások.
Egykori gyepelő és nyilvános komorság.
Egykori beszédigazító eszközök.
Egykor rövidre nyírt és páncélos újoncok.
Egykori „napirendek” és „percek”, „szintézisek”.
Egykori belül hordott arcvonások.
Egykori hangsúlyeltolódás saját adatainkban.
Egykoriak és az egykorvolt. Voltak-e?

1990

Karácsony Zsolt fordításai